

השבת של רבי נחמן מברסלב

לזכרון נצה מורינו ר' ישראל דב אודסר בן ר' אייזיק שלמה, זצ"ל

סיפור

[כוכבי אור - 1908 נפלאים, ג']

● פעם אחת היה אצל המלך התוגר איש אחד מאחינו בני ישראל שהיה חשוב בעיניו מאד מכל שרי המלוכה אשר לו, ויאבהבו אהבה גדולה ועצומה מאד יותר מכל שרי המלוכה אשר לו. ובכל יום ויום היה קורא אותו לביתו להשתעשע עמו יחד. ויקנאו בו שרי המלוכה, וחשבו מחשבות להעליל עליו לפני המלך ויאבדוהו מן העולם.

● והיה ביניהם פאשא אחד שהיה נקרא קאפצין פאשא, ששנאתו להישראל הזה היתה גדולה יותר מכל השרים. ולפני הישראל הראה עצמו כאוהב לו, ובכל יום חשב מחשבות חפצו שיצליח בידו למצוא עליו איזה עלילה לפני המלך. פעם אחת בא הפאשא הנ"ל להישראל הנ"ל, והתחיל לדבר עמו בערמה, ויספר לו באשר שהיה אצל המלך, ושמע מפיו איך שהוא אוהב אותך, אך יש לו יסורים מדבר אחד, כי כשאתה בא לפניו לדבר אתו אינו יכול לסבל ריח פיך, כי הוא מרגיש ריח רע נודף מפיך, והוא אינו יכול להיות בלעדיך, ויש לו יסורים גדולים מזה, לזאת עצתי כי בכל עת שתבוא לפני המלך, תאחז מטפחת עם בשמים לפני פיך, כדי שלא ירגיש המלך הריח הרע מפיך, כי הבשמים יבטלו הריח רע למען לא תבאש בעיני המלך. והישראל הנ"ל מחמת תמימותו האמין לדבריו, ונסכם בדעתו לעשות כן.

● אחר כך הלך הפאשא הנ"ל אל המלך ויספר לו כי שמע מהישראל הנ"ל, שאמר שיש לו יסורים גדולים, כי בכל עת שמדבר עם המלך מרגיש ריח רע יוצא מפי המלך, על כן נסכם עצתו כשיבוא לדבר עמך, אדוני המלך, יאחז מטפחת עם בשמים נגד פיו כדי שלא ירגיש ריח רע מפי המלך, וזה לך האות כי כנים דברי, כי למחר כאשר יבוא לדבר עמך תראה בעיניך שיאחז את המטפחת נגד פיו. כששמע זאת המלך נתקעס מאד, ואמר לו כשאראה אשר כנים דבריך אז אאבד אותו מן העולם.

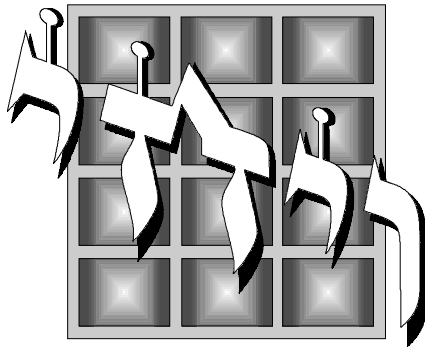
● והנה הישראל הנ"ל בא ביום מחר לפני המלך, ויאחז המטפחת נגד פיו כאשר יעץ לו הפאשא, כי האמין לדבריו. והמלך כשראה זאת ויוכח לדעת כי כנים הם דברי

כלל השמחה בו יתברך, שזה עיקר התקון שעל ידי זה תבוא הגאולה השלמה על ידי משיח שיצא מזרעו וכנ"ל, שעיקר הגאולה על ידי שמוח כנ"ל. ועל כן יגע מאד למצוא מקום הבית המקדש, ששם מקבלין אור השמחה הקדושה, לשמוח בו יתברך, בחינת **אנכי אשמח בה'** בחינת **כי בו ישמח לבנו** וכו'.

צדיק

[אוצר הידאה, רנד-רנה]

❖ עיקר השמירה מכל ההזקות ברוחניות ובגשמיות, הכל על-ידי הצדיק.

❖ יש שדה עליונה, ושם גדלים אילנות ועשבים יפים ונפלאים מאד, היינו נשמות ישראל, והם צריכים לבעל השדה שיעסוק בתקונם בכל תקוני השדה, בחרישה וקצירה זריעה ונטיעה וכיוצא. כי כל אלו הבחינות נמצאים בבחינת תקון השדה של הנשמות הנ"ל; וזה הצדיק הדור העוסק בתקוני השדה הנ"ל, הוא כמו בחינת מקבל ואריס שיורד לתוך שדה חברו, כי ה' יתברך כביכול נקרא חברו של זה הצדיק האמת.

כי זה הצדיק האמת שעוסק בתקוני השדה הנ"ל, שזהו תקון כל העולמות, הוא נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, וזה הצדיק הוא דן הכל לכף זכות ומוצא זכות אפילו ברשע גמור, ועל ידי זה מעלהו לכף זכות באמת ומתקנו ומחזירו בתשובה. ועל כן נקרא **יורד לתוך שדה חברו** - יורד דייקא, כי הוא צריך לירד לעמקי עמקים לקבץ הטוב מכל הרחוקים ולהעלותם אל הקדושה ... (הלכות חכירות וקבלנות - הלכה א').

שמעון ולוי אחים ... יהודה אתה יודוך אחיך ...

[לקוטי הלכות - ברכת הודאה ו', נ"ד]

... שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרותיהם. כי כשרוצין לחטוף ידיעות והשגות שאינם ראויים לו זה בחינת חמס וגזלה וחרון אף, כמובן במקום אחר. וזהו בחינת **בסודם אל תבוא נפשי - בסודם** דייקא, שנדמה להם שהשיגו כבר כל הסודות וההשגות, עד שהעמידו על דעתם למכור את יוסף הצדיק, שנדמה להם לפי דעתם שנוטה מדרך האמת.

ועל כן, אמר יעקב: **בסודם אל תבוא נפשי**, כי איני רוצה סודות כאלו, וכן בקהלם של קרח וזמרי **אל תחד כבדי** וכו', כי הם פגמו הרבה יותר ויותר, שנמשכו אחר תאוותם, זמרי רצה לנאוף וטען עם משה כמו חכם ולמדן מופלג: **אם תאמר זו אסורה** וכו', וכל בר דעת אמת יודע החילוק שבין כוונת משה רבנו ובין זמרי, כי משה רבנו היה פרוש גדול ונשא בת יתרו על פי הדבור, וזה יצא מדעתו ורצה להתיר ניאוף בפרהסיא, והעז פניו כל כך לטעון עם משה בעזות כזה. וכן קרח, שרצה בכבוד עצמו כמפורסם, וטען כאילו מתקנא בשביל ישראל, ואמר **כי כל העדה כולם קדושים** ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה'.

וכל זה נמשך מפגם המסדר והמיישב את המוחין שגם גדולי הצדיקים כמו שמעון ולוי פגמו בזה בדקות, לא מחמת תאוות חס ושלוש, רק מרוב התלהבותם לה' יתברך יותר מדאי, על ידי זה טעו ביוסף וכו' כנ"ל. אבל זמרי וקרח פגמו בזה בגשמיות, עד שיצאו מן הבושה והעזו פניהם כל כך, כנ"ל.

וזה יהודה אתה יודוך אחיך, כי ממנו יצא דוד ומשיח שהם יזכו לזה בשלמות שהם יתקנו הכל, במהרה בימינו אמן. כי דוד עשה עצמו כל ימיו כעני ואביון, ואמר **ואנכי תולעת ולא איש** וכו', ואמר ה' **לא גבה לבי ולא רמו עיני ולא הלכתי בגדולות ונפלאות ממני** וכו', וסיים **יחל ישראל אל ה' מעתה ועד עולם**, שזה העיקר לעשות עצמו כגמל עליו אמו וכו' ולייחל לישועת ה' ולהרבבות בשירות ותשבחות ותפלות והודאות, כמו דוד שעסק בזה כל ימיו עד שזכה לחבר ספר תהלים שכלול מכל עשרה מיני נגינה שהם

מכתב

[מספר אבי הנחל ב' - מכתב ש"ב]

שנה טובה ומבורכה לכבוד בת עיני ולבי
בשרי אשר נשא את ליבו לקשר ולדבק עצמו
בהחכם האמת אשר לפניו ולאחריו לא קם
כמוהו המבער ומבטל כל מיני טעויות
ומבוכות של כפירות ואמונות כוזבות
ומכניס האמת בעולם ומאיר ידיעת אלקותו
יתברך לכל באי עולם ה' יולוכך בדרך הישר
אל נקודת האמת שהוא עיקר המנוחה
והנחלה בלי קץ וגבול.

אני נאנח ובוכה בדמעות רותחות על
האבדה הגדולה שאבדתי עם פטירת אשתי
הצדקת הקדושה אסתר בר"פ הכהן ע"ה,
אין מילים לספר ולתאר את גודל אצילות
נשמתה הקדושה. נהפך לבי בקרבי ונחרב
ונהרס עד היסוד ונשברתי לשברי שברי
שברים עד אין שיעור לא עליכם, אני מתנחם
רק בצדקתה הנפלא ומעשיה הטובים אשר
זכתה לעשות כל ימי חייה במסירת נפש
עצום וקידשה שם ה' ושם הצדק האמת
ברבים כאשר ידוע לך קצת מזה.

אחי יקירי נפשי ולבי בטח תדינני לכף
זכות ותסלח לי בלב שלם על שלא זכיתי
לענות לך על מכתבך היקר אצלי מפז
ומפניינים שכולו דברים קדושים אמיתיים
שנתכתב מעמקי לבך החם הבוהר כגחלי אש
להתקרב לה' יתברך ותורתו הקדושה אשרך
שזכית לכך היום.

חיי מוהר"ן

[תק"י]

אמר [רבינו ז"ל]: אני בטוח בה' יתברך,
שכל תינוק שיבוא לפני - קודם שיגיע לבן
שבע שנים - בודאי יהיה נקי מן החטא עד
יום חתונתו.

תיקון הברית

[אוצר הידאה - ברית פגמו ותקונו, ה']

❖ עיקר הדרך לכבוש ארץ-ישראל וכן
עיקר תיקון התפלה, הכל תלוי בקדושת
הברית (הלכות תפלה, הלכה ג').

שבת שלום

אחים יקרים

"אין צדקה נחשבת כמו צדקת הדפים"
תרמו נא, בעין יפה, למען קיום העלוך
בכל סניפי הדואר, חשבון 7-2255-89

מטפחת עם בשמים שלא תרגיש ריח רע מפי.
ויספר לו המלך מה שהיה כתוב בהמכתב
שנתן לו, ואמר לו עתה אני יודע אשר ה'
השליט בארץ אשר מציל ידידיו מכל רע,
ולהפאשא הנ"ל כאשר זמם לעשות בך, כן
נעשה לו, וישב לו ה' גמולו בראשו.

● ומאז והלאה נתגדל בחשיבותו בעיני
המלך יותר מכל השרים אשר אתו, והיה
חשוב ויקר בעיניו מאד מאד.

עצות

[לקוטי עצות - צדיק, י"ח]

● זה שהלמדן דובר רעות על הצדיק
הוא מכוון גדול מאת ה' יתברך; שהקדוש
ברוך הוא מפיל צדיק גדול לתוך פיו של זה
הלמדן כדי שעל ידי זה יוציא הצדיק
השכינה, היינו התורה שבעל פה מהגלות
שבפה הלמדן. כי הצדיק עושה מאלו
הדבורים הלכות ומייחד בזה יחודים גדולים
ונפלאים, עין שם בפנים.

תפילה

[לקוטי תפילות א' - תפילה י"ב]

● ... ותזכנו להתקשר ולהתקרב
לצדיקי אמת הגדולים במעלה מאד, אשר יש
להם כח להעלות ולהפוך כל הדבורים
והצורפים רעים שמדברים על הצדיקי אמת
להפכם אל הקדושה, ולעשות מהדבורים
רעים שלהם צרופי הלכות, אשר משם
נשתלשלו אלו הדבורים רעים של המתנגדים
אל האמת, אשר הפכו דברי אלקים חיים,
ונעשה להם פה לדבר על הצדיק עתק בגאווה
ובזו על ידי למודם תורה שבעל פה.

● ותזכה אותנו ברחמיך הרבים על ידי
כח הצדיקי אמת, להתקדש ולהטהר באמת
עד שנזכה גם אנחנו לבא לדעת זה, שנדע
לברר ולהעלות ולהפוך כל הצורפים רעים אל
הקדושה, לבררם ולהעלותם לשרשם
שבקדושה, לעשות מהם צרופי הלכות
קדושות. ונזכה להעלות השכינה מהגלות
ולחברה עם דודה באהבה ואחוה ורעות,
בבחינת חבוק ונשוק וזווג, ולהוציא בלעם
מפיהם.

הפאשא, תכף כתב מכתב כדברים האלה,
"כאשר יבוא האיש המוסר כתב זה לפניכם
תשליכו אותו תכף לכבשן האש אשר כל
חייבי מיתות נשרפים שם". והמלך חתם את
המכתב בחותמו, ואמר לזה האיש, אבקש
ממך שאתה בעצמך תביא את המכתב הזה
להאיש שנכתב על [האדרעס] הכתובת שהוא
במקום פלוני. והישראלי הנ"ל לקח המכתב,
והבטיח למלך אשר יעשה כדבריו. ולא ידע
מה כתוב בו והלך לביתו.

● והנה זה האיש ישראל הנ"ל, היה
מחזיק מאד במצוה למול ילדי ישראל, ובכל
עת שכבדוהו במצות חתוך, לא פנה אל שום
מניעה שהיה לו כי המצוה היתה יקרה בעיניו
מאד. ואז באותו היום שהיה צריך לנסוע
למסור המכתב מהמלך למקום אשר נשלח,
וה' אשר חפץ להציל ידיו הנאמן, סבב שבא
אחד מכפר אחד וכבדו שישע עמו להכפר
ולמול את בנו. ומחמת כי דרכו היה לבלי
להניח את המצוה הזאת בשום אופן, התחיל
לחשב מה אעשה לצווי המלך בדבר מכתבו.

● וסבב ה' שבא לנגדו הפאשא הנ"ל.
ויספר להפאשא שהיה אצל המלך, והמלך
מסר לו מכתב שימסרהו להאיש שנשלח לו,
והיום הזמין לו ה' מצות חתוך, ודרכי לבלי
להניח את המצוה הזאת בשום אופן, על כן
אני מבקש ממך שתקח את המכתב ותוליד
אותו לשם.

● והנה הפאשא הנ"ל שמח מאד, כי
עתה יוכל להלשין עליו עוד לפני המלך כי לא
עשה רצון המלך עם המכתב. ויקח הפאשא
המכתב מידו ומסרו לזה האיש שנשלח אליו.
וזה היה ממונה לשרוף החייבי מיתות של
המלך, ותכף חטף את הפאשא הנ"ל וזירוק
אותו לתוך כבשן האש ונשרף, כאשר מגיע
משפטו על פי ה' מידה כנגד מידה.

● והנה הישראלי לא ידע כלל מהנ"ל
שנעשה לו, למחר חזר ובא לפני המלך.
וכשראה אותו המלך תמה מאד, ואמר לו
העוד לא מסרת את המכתב שנתתי בידך
להאיש הנ"ל. השיב לו אדוני המלך את
המכתב מסרתי לקאפצין פאשא הנ"ל, שהוא
ימסרנה להאיש, יען כי השם יתברך הזמין
לי מצות חתוך, ודרכי לבלי להניח את
המצוה הזאת.

● אז הבין המלך הלא דבר הוא
שישרוף זה הפאשא שהלשין עליו לפניו.
ושאל המלך תכף את האיש, מה זה שאתה
אוחז מטפחת עם בשמים נגד פיד בעת
שאתה מדבר עמי. השיב לו שהפאשא נתן לו
עצה הזאת, כי אמר לי ששמע ממך שאינך
יכול לסבול ריח פי. אז ספר לו המלך איך
שהפאשא הלשין עליו לפניו שאמרת לו
שאינך יכול לסבול ריח פי, ועל כן תאחז